

JURGA SLANKA

MANO VYRAS

turėjo paslapčių

Romanas

*„Vakar buvo machankės po tūso „Eldoradė“. Prisi-
kniso du urlaganai iš Vileikos prie krantinės. Mes irgi
buvom dviese – viskas pagal paniatkes. Aišku, gavau gerą
bankę, grįžau su fingalu po kaire akim. Bet ir jiems pa-
krovėm malkų: vienam sugūrinau nosį, kitam išroviau
kuokštą plaukų ir perplėšiau kurtkės rankovę... Tot, kto
nosit Adidas... cha... Dabar po šulės varau tiesiai į na-
mus, patėvis sako, iki Naujųjų nebeleis į „Eldoradę“.
Jokių ratų! Muzonas – tik per TV, visoks šūdas iš UK
Top 40. Vienas kitas normalus gabalas.. Gaila naujų
lenarų – griūdamas pradrėskiau vieną keli. Maldau-
siu mamos, kad uždėtų lopą – tokių nebegausiu niekur,
paliubomu. Karoče, dar ką nors sugalvosiu, nebūčiau aš
Myga! Reivas valdoooo!“*

Pasirodo, jo vardas Myga – sušiktas reiveris, nusišaipė
mintyse Giedra, užvertusi Remigijaus dienoraštį. Rašytas
1995-aisiais – Remyga turėjo būti devintokas. Ne per seniau-
siai, tvarkydama ant koridoriaus spintos suverstą šlamštą,

rado krūvą jo mokyklinių sąsiuvinių – pradėjo rašyti būdamas aštuntoje klasėje, jei ne anksčiau, ir tęsė „rašytojo“ karjerą iki pat mokyklos baigimo. Įrašai – gan nuoseklūs, suraityti kas dvi tris dienas, visuose – tipiškas Remygos *bazaras*...

Giedra į tuos sąsiuvinius įniko kaip reikiant – štai ir dabar vos spėjo nukelti pavojingai burbuliuojančios avižų košės puodo dangtį. Viena ausimi girdėjo, kaip kambaryje siaučia sūnūs: mažėlis penkiametis Vytis karščiavo, ta proga dešimtmečio Kastauto irgi neleido į mokyklą.

Ir ko ten tįstis be reikalo?

Jos Remyga – puikus pavyzdys, kaip iš nesisteminio žmogaus bando padaryti sisteminį. Jei ne mokykla, buka motina ir *prieglušis* patėvis – galbūt jis šiandien būtų buvęs pasaulinio garso didžėjus – DJ Tiesto, Armin Van Buuren ar Avicii lygio...

Ji įsisvajojusi atsiduso, krėsdama į dubenėlius košę ir ant viršaus uždėdama po didelį šaukštą juodųjų serbentų uogienės. Įsivaizdavo Remigijų, stovintį sausakimšos arenos viduryje ant pakyls su ausinėmis, ritmingai trypčiojantį vietoje ir miksuojantį. Per pliką įdegusį jo viršugalvį švysčioja įvairiaspalvių prožektorių šviesos, minia siaučia priešais sceną – nelaukta gimusi vizija privertė sukrizenti.

Jos Remyga – aukštas, anksti ties kakta pradėjusiais retėti plaukais, dėl to nuo dvidešimt septynerių skutasi plikai. Jam labai tinka, trisdešimties, kai jiedu susipažino, jis buvo

pašėlusiai gražus bernas, dievaži... Greitai įdeganti jo plikė vasarą blizgėdavo – Giedra pajuokaudavo, kad ant pakaušio atsispindi dangus su visais debesėliais. Ryškiais rankų ir krūtinės raumenimis, lieknas, vaikščiodavo kiek linguodamas į šonus, tarsi šoktų. Šiltas pilkų akių žvilgsnis ir puslankiu aplink jausmingai išlenktas lūpas susimetusios raukšlės. Bet užvis labiausiai Giedrą visuomet žavėjo Remygos... nosis. Rimtai! Ji dar sykį patyliukais susijuokė – na, ar nekeista? Ilga, tiesut tiesutėlė, kiek lenktu galu – tikra strėlė veido vidury!

– Valgyt! – šūktelėjo visa gerkle įsisiautusiems berniukams, atsitokėjusi iš savo svajų.

Dar prieš pusvalandį mažasis gulėjo kaip lapas, vos tik numušė temperatūrą – vėl atgijo ir nestygsa vietoje.

– Ką valgysim? Vėl košė? Fui, – vyresnysis, sėsdamas prie stalo, nepatenkintas suraukė nosį.

Giedra nekreipė į jo repliką jokio dėmesio. Atsivertė sąsiuvinį ir toliau nagrinėjo penkiolikmečio Remigijaus ranka prikeverzotus įrašus.

– Ką ten skaitai? Iš ko juokiesi? – pasmalsavo Kastautas.

– Ai, nieko, šiaip.

Ji greitai užvertė sąsiuvinį ir apvertė kita puse. Be reikalo – ant nugarėlės puikavosi juodu flomasteriu nupieštas didelis išpūstas varvantis falas. Giedra sugriebė sąsiuvinį ir įkišo į virtuvės stalčių, kuriame laikydavo receptus ir kulinarines

knygeles. Kastautas – pastabus ir sumanus savo amžiui, jau daug ką gali perkrimsti ir suvokti reikalo esmę. Todėl ji turėjo būti itin budri, kad vaiko nepasiektų tam tikra informacija apie tėvą.

Tiek to – paskaitinės juos sumigdžiusi, juk turi biuletenį, rytoj galės išsimiegoti.

Vaikams be ypatingo apetito kabinant košę, Giedra pagalvojo, kad kažin kur išgaravo tas džiugesys. Jaudinanti susitikimo su Remigijum nuojauta – nebe tokia, kokia turėtų būti, likus vos mėnesiui iki jo išėjimo.

Turint galvoj, kad kantriai laukė beveik penkerius metus, tai buvo labai keista. Per tą laiką spėjo gerokai paauginti vaikus, ypač – Vytį, kuris tėvo netgi dorai neatsiminė. Žinojo tą patį, kas buvo kalama į galvą ir Kastautui – tėtukas dirba dideliame krovininiam laive, plaukiojančiam kažkur aplink Afriką, ir negali iš to laivo taip paprastai ištrūkti, kad juos aplankytų.

Kad vaikų nepasiektų nereikalinga informacija apie griežtojo režimo pataisos namuose „plaukiojanti“ tėvą, Giedra negailestingai apribojo santykius su savo tėvais, beveik visomis draugėmis – tiesa, ne kažin kiek jų ir liko, kai susidėjo su Remigijum, dar daugiau nubyrėjo, kai jis iškeliavo į zoną.

Likimo ironija – antrieji pataisos namai, kuriuose dabar „atostogavo“ Remyga, buvo visai šalia jų kuklaus daugiabučio – toje pačioje gatvėje ant kalno.

Dėkui Dievui, bent pro langą nesimatė jų sienos. Tačiau vesdama Vytį į darželį, turėdavo pro juos praeiti. Jei užtekdamo laiko, specialiai eidavo aplink, dvigubai ilgesniu keliu, kad nereiktų pėdinti palei tą šiurpų statinį, apraizgytą spygliuota viela.

Giedra dėbtelėjo pro virtuvės langą – ilgai nenumetantis lapų senas kasas nusvarinęs karklas vidiniame kieme, gretimo namo purvinai pilkos sienos kraštas, tolėliau – didelis plytinis daugiabutis, kuriame išdalyti socialiniai būstai ir kraštas kalno, nuo kurio kaip nuo delno išsipleikia visas Vilnius. Sve-tainės ir vaikų kambario langai atgręžti į nuolatos užiančią gatvę – tos pusės langus ji atverdavo tik aptykus eismui.

Dėl šio buto Giedra turėjo būti amžinai dėkinga Remygos motinai ir patėviui, nevengiantiems to priminti menkiausia pasitaikiusia proga. Suprask – jų marčia atbidzeno plika basa ir gavo viską, apie ką jauna mergina tegali svajoti.

Aha. Tai, kad ji, vos dvidešimt vienerių, su pilve jau besivar-tančiu Kastautu, „suvystė“ jų išdykauti su psichotropinėmis medžiagomis įpratusį, visu dešimtmečiu vyresnį „berniuką“ ir tebelaukia iki šiol, augindama jo sūnus – vieni niekai. Kad beveik atsiskyrė nuo savo tėvų ir atsisakė minčių apie mokslus vien iš meilės savo ir Remigijaus vaikams – irgi nieko tokio.

Darbas pašto skyriuje, beje, visai netoli namų, Remygos tėvų nuomone, ganėtinai nebloga karjera tokiai galvotai mer-ginai kaip Giedra.

Ji nejučia ėmė niauktis: išvarė sūnus į vonią valytis dantų, išplovė lėkštes ir sudėjo į džiovyklę. Tada įnirtingai ėmė šveisti kaitlentę – susinervinusi turėdavo įprotį griebtis kokių nors ruošos darbų.

Ant mikrobangų krosnelės krašto ėmė vibruoti mobilusis. Mikliai nusimovusi gumines pirštines, Giedra atsiliepė.

Skambino Gaja – jos dvynė sesuo.

– Alio.

– Labas. Aš – iš oro uosto. Tuoj lipsiu į lėktuvą.

– Kur dabar? – abejingai paklausė Giedra.

Ji buvo pratusi prie dažnų sesers kelionių – Gaja sėkmingai dirbo didelėje įmonėje pardavimų vadove ir be paliovos zujo po visą pasaulį: seminarai, mokymai, konferencijos. Smagios turistinės kelionės.

Giedra sėdėjo prie stalo įbedusi žvilgsnį į pirštinių nuspautą kairę plaštaką be manikiūro ir įsivaizdavo seserį – energingą, žvitrių judesių, visuomet tvarkingai pakirptais kaštoniniais plaukais, subtiliu makiažu, išryškinančiu tamsias išplėstas akis. Jos turėtų būti viena kitos atspindys – identiškos dvynės. Prispaudusi telefoną prie ausies, Giedra, tarsi drąsindama save, priėjo prie koridoriaus veidrodžio: nušiuo senokai kirpti tamsūs plaukai, suimti į uodegėlę viršugalvyje, spuoguota kakta, blyški veido oda, po dviejų gimdymų išplėtę klubai ir atsikišęs pilvas. Jokios paslapties ar spindesio

akyse. Portretą užbaigia baisus riebalais aptaškytas džemperis ir didelės odinės nuklaipytos šliurės. Negelbėja gerieji genai: nei išlenktos putlokos lūpos, nei aukšti skruostikauliai – jai trūksta bent jau poros naktų miego, kad seseris ir vėl painiotų.

Pasirodo, Gaja susiruošė į Italiją. Slidinėti.

– Su Pranu?

Gaja sekundei nutilo.

– Mes išsiskyrėm, – žvaliai išbėrė, tarsi tai būtų visiškai nereikšminga. – Beje, aš pasidariau tatuiruotė!

– Gal visai išprotėjai?! – rėkte išrėkė Giedra, neaišku, dėl ko piktindamasi – dėl skyrybų ar piešinio ant kūno.

– Klausyk, Giedruli, jau lipu į lėktuvą. Pasuksiu vėliau. Buččiau Vyčiukui ir Kasčiukui.

Gaja baigė pokalbį, nespėjus Giedrai nieko daugiau įterpti.

Nors jos gyveno labai skirtingai ir Gajai buvo ko pavydėti, Giedra nuoširdžiai mylėjo seserį. Visus tuos metus po išsiskyrimo, kai abi išėjo iš tėvų namų: Giedra – pas Remigijų, gimdyti vaikų ir vilkti kalinio sutuoktinės naštos, Gaja – baigti mokslų ir daryti svaiginamos karjeros, jos nebuvo atitolusios. Gaja buvo ta, kuriai Giedra galėdavo paskambinti vidury nakties ar išsiverkti ant peties. Gaja laikė už rankos, kai ji gimdė Vytį, Gaja nuoširdžiai sukdavosi sūnėnų gyvenime – kur kas dažniau nei seneliai. Gaja kas savaitgalį neprašoma

atvilkdavo jai kuo didžiausią maisto produktų maišą, kad su berniukais galėtų pasilepinti skanėstais. Galiausiai, Gaja vienintelė Giedrai nepamokslavo dėl Remygos ir nesmerkė jos apsisprendimo.

Gaja buvo jos kūno ir kraujo dalis. Jos sielos dalis – Giedra jautė seserį, tarsi jos būtų surištos nematoma šilko virvele: timpt, timpt, ir jos susisiečia.

Giedra nuėjo pabučiuoti vaikų nakčiai – mažius jau parpė, o Kastautas per miegus suvebleno:

– Su kuo kalbėjai?

– Su teta Gaja, branguti, – prisėdusi ant lovos krašto, ji švelniai perbraukė per tankius sūnaus plaukus. Kastautas buvo tikras Remygos atspindys – aukštas, prakaulus. Ta pati ilga, tiesi nosis ir aukšta kakta. Gal tik akys labiau jos.

Giedra jautėsi bjauriai, išvijusi sūnus iš virtuvės ir nespėjusi prieš miegą pačiūčiuoti mažylio.

– Ką sakė?

– Skrenda... į Italiją. Slidinėti.

– Aš irgi norėčiau... kada nors.

– Būtinai. Kai tik grįš tėtė... – Giedra ūmai pasijuto labai nuvargusi.

Nuo visko: amžinai besitęsiančio laukimo, buvimo tėčiu ir mama, nekalto vaikų apgaudinėjimo, persekiojančios baimės, kad kas nors sužinos ir Kasčiui dėl tėvo įgels mokykloje...

– Mama, juk tėtis ne laive, tiesa? – Kastautas, išsibudinęs iš miegų, pasikėlė ant alkūnių ir įbedė į ją akis. Prietemoje atrodė kur kas vyresnis nei dešimties.

– Tiesa... – nutęsė ji, staiga suvokusi, kad sūnus visą tą laiką žinojo. – Bet greitai jis vėl bus su mumis. Pakentėkim dar truputį...

Kastautas nieko daugiau nesakė.

Grįžusi į virtuvę, ji stovėjo prie lango nedegdama šviesos ir galvojo apie Gają. Žinodama, kokia spontaniška ir užsispyrusi jos sesuo, numanė, kad ta kelionė, staigus išsiskyrimas su Pranu (juodu buvo kartu beveik aštuonerius metus), dar – kažkokia sušikta tatuiruotė – bus sesers rūpesčių pradžia. Jaudinosi dėl sesers – toji kartais gyvendavo tikėjimu, kad pasaulis lenkiasi jai po kojomis. Ne veltui Gaja – Žemės valdovė. Tai ne ji – apniukusi, buitinių rūpesčių slegiama Giedra.

Vadinasi, nuo šiol juodvi su Gaja – jau kur kas lengviau atskiriamos. Anksčiau visi jas painiodavo. Tik artimiausi žinojo, kad Giedra – ta, su mažyčiu rudu apgamėliu už kairės ausies.

Negana to, kad Giedra savo pajuodusiais paakiais ir nevalyvu neprisingė kruopščiai puoselėjamo sesers kūno grožio, Gaja bus dar ir pažymėta...

Nespėjo paklausti, kur ir ką išsitatuiravo. Ir kokio velnio?

Na, bet tai panašu į Gają: sugalvojo – brūkšt ir pirmyn!

Et. Lyg pati kuo skirtusi. Lyg ne ji galvotrūkčiais mestusi į visokiausias abejotinas kvailystes.

Belieka tikėtis, kad Gajos tatuiruotė kur nors ant šiknos, o ne ant kaktos. Bus matoma vien jos išrinktajam – jei ne Pranui, tai kokiam kitam snobui – nelygu, ką ji vėl apkerės.

Tiesa, Pranas Giedrai visuomet buvo prie širdies. Giedra atsidususi gurkštelėjo karštos arbatos ir nusikeikė – nusiplikė liežuvį.

Išsitraukusi iš stalčiaus Remigijaus sąsiuvinį, pasidėjo priešais. Nekantravo apie tą jaunuolį sužinoti viską: kur šlaidėsi, apie ką svajojo, su kuo miegojo... Beje, juk net neįsivaizduoja, kiek jam buvo, kai prarado nekaltybę. Kokia kvaiša tapo jo pirmąja?

Keista, bet jos nekirbino pavydas dėl buvusių vyro panų. Giedrai atrodė, kad būtent „senasis“ Remigijus, Myga, buvo tas, kurį ji pamilo. Dėl kurio iki šiol aukojasi. Su kuriuo nebijojo susilaukti vaikų. Kuriuo tiki, nepaisant jo šlykščių paklydimų ir neangeliškų manierų... Ar jis grįš toks pat? Gal ir naivu tikėtis.

Perskaityti jo jaunystės dienų paistalus – jos misija, savotiškas būdas priartėti, perprasti jį ir dar sykį patikrinti save.

*„Diskanas šulės aktų salėj. Penktadienio vakare.
Karšta kaip pirty, kažkas dar priebeždėjo – nekokia*

*romantika. Šokom lėtą taip susispaudę, kad jos papai
įbesti tiesiai man į pilvą...*“

Užsikėlusį elegantišką kelioninį odinį krepšį į bagažo lentyną, Gaja pro bendrakeleivius – porą su kūdikiu, greičiausiai dar nesulaukusiu nė trijų mėnesių bejėgiu žmogeliuku, prasispraudė iki savo vietos prie lango. Dėdamasi maloni – abiem nusišypsojo, reikšmingai nužiūrėjusi jų spurdantį aukselį, mintyse riebiai nusikeikė. Ko tampytis su tais *leliais* po lėktuvus? Nejau bent poros metų negali patupėti namuose?

Be to, visai kitaip mintyse piešė kelionės pradžią. Vaizdavosi sėdinti prie superintelektualaus pašnekovo, būtinai užklausančio, kur link ji skrenda ir koks jos kelionės tikslas. Tuomet mąsliai atsakytų – pati nežinanti... Galbūt – atsiitraukimas ir poilsis, galbūt – smegenų perkrovimas. *Restart*. Matė save, klojančią tam ypatingam pašnekovui savo gyvenimo įžvalgas – juk kartais smagu paatvirauti su pirmą ir paskutinį kartą sutiktu nepažįstamuoju.

Vietoj to, gavo tuodu bendraamžius, besiniurkdančius su naujai persislinkusiu gyvenimo centru.

Ką gi, Gaja visuomet buvo fantazuotoja. Gyvenimo gražintoja – puiki muilo operų scenaristė.

Tik šįkart jos fantazijos smarkiai prasilenkė su realybe: nuo pat suplanuotos iki smulkmenų kelionės pradžios su Pranu. Juk vyksta ne dviese...

O gal tai ir yra nuostabiausia?

Bene tūkstantąjį kartą šiandien žvaliai drąsino save, paimdama iš rankinės veidroduką ir priekabiai permesdama žvilgsniu veidą. Makiažas – kruopštus, oda – lygi, švytinti, nepriekaištingai išpurentas kaštoninis *kare* kirpimas, iki smulkmenų suderinta apranga – jaukus platus pilkas kašmyro megztinis stačiu kaklu, gulantis ant aptemptų juodų džinsų.

Aišku, Gaja, aišku. Šita kelionė – tik į gera. Tau jos ir trūko. Laisvės nuo žlugdančių įsipareigojimų ir nesėkmingo partnerio, tempiančio į dugną.

Kaimynų kūdikis tikrai pasirodė auksinis. Suknerksėjo tik kylant lėktuvui, paskui – ramiai užsnaudė motinos rankose.

Vaikai Gajai nebuvo naujiena. Visą laiką netoliese sukdavosi Giedros berniukai. Vytis – beveik kaip jos kūdikis, juk buvo pirmoji, paėmusi jį į rankas gimdykloje.

Taip, vienos įšcios duoda daug, kitos – kol kas nieko apčiuopiamo, – mąstė Gaja, priglaidusi galvą prie liuko ir nejučiomis įsikandusi dešinio nykščio raudonai lakuotą nagą. Visuomet mėgo ryškų klasikinį manikiūrą.

Kita vertus, juk tai tokia atgyvena. Šnekos apie garsiai tiksinčius biologinius laikrodžius ir panašios nesąmonės.

Gal galėjo pasiimti kartu Kasčiuką. Vietoj Prano – vėl dilgtelejo Gajos sąžinė. Prakutęs vaikis – pats metas jam mokytis slidinėti. Tiesa, neaišku, ar Giedra būtų išleidusi. Ta perekšlė saugo savo viščiukus.

Gaja pasimuistė kėdėje, patogiau įsitaisydama. Atsirėmusi kairiu petimi į liuką, staiga atsiminė turinti pasaugoti tą kūno vietele, ant kurios dabar puikuojausi naujas piešinys. Naujut naujutėlis, smulkia adatėle juodai įbraižytas, kruopščiai įterptas į jos nuo vasaros įdegio nespėjusį nublukti petį.

Po apsilankymo salone dažnai pagaudavo save, kad užsigalvoja apie tą keistą vyruką, palinkusį prie jos peties – tylų, santūriai besišypsantį iš po ilgos rudos prižiūrėtos barzdos, su fetrine skrybėle ir storos medvilnės marškiniais, užsagstytais iki pat kaklo. Atrodė it laiko mašina persikėlęs iš kokių 1930-ųjų. Netgi jo laikrodis, užsegtas ant dešinio riešo – ir tas buvo kažkoks neregėtas, antikvarinis, paaukuota siaura grandinėle ir baltu ciferblatu – dabar tokių beveik niekas nešioja.

Gaja, iš prigimties temperamentinga atlapaširdė, tikėjosi bent jau nuotaiką palaikančio pokalbio apie orą, tačiau vyrukas buvo tylus. Vos vos rusenanti jo šypsena, nenuėinanti nuo lūpų, veikiau glumino, nei drąsino.

O ji tiesiog atsidavė! Atsidavė į jo rankas, jo meniniam eksperimentui – galima ir taip pasakyti.

– Baltojo vyno, – paprašė Gaja stiuardėsės.

Pastaruojau metu dažnokai ko nors pagurkšnodavo... Velnioip tą graužatį, velnioip visas pasaulio graužatis: pirma, jai atostogos, antra, šįvakar iš Trevizo oro uosto tereikia išokti į taksi iki viešbučio, trečia... Kas čia dar? Na, taip, be jokios abejonės, ji po skaudžių skyrybų.

Beje, galėtų prirašyti ir ketvirtą, ir penktą punktus – pasiteisinimų turi į valias. Gaja gukštelėjo vyno ir nuleido užuolaidėlę: pro langą matė akliną nakties tamsą.

Tądien anksčiau išsprūdusi iš biuro, ji be tikslo slampinėjo mieste.

„Karjeristė, pinigų vergė“, – skambėjo Prano „pagyrimai“.

„Pavydus nevykėlis“, – atsikirto įtūžusi Gaja.

Pyktis netiko jam prie veido – oi, kaip netiko! Trisdešimt trejų Pranas vis dar atrodė tarsi dvidešimties: ar ta nerūpestinga išraiška, ar poilgiai plaukai, krintantys abipus smilkinių, ar nuolatos lūpomis klajojanti geraširdiška šypsenėlė darė jį amžinu studentu. Kaip ir jo aprangos stilius: jis nuolat dėvėjo nutrintus studentišką laikų džinsus ir mamos nertus žalsvus megztinius. O dar tie juokingi apvalūs Hario Poterio akiniai, su kuriais Gaja neprivertė jo atsiseikinti. Nebent užsiželdinęs kelių dienų rusvą barzdelę Pranas kiek suvyriškėdavo.

Šiaip ar taip, juodu drauge visiškai nederėjo – jiedu atrodė kaip komiška porėlė.

Ką gi. Gali dabar nešioti tuos idiotiškus akinius ir naminius vilnonius megztinius, lai daro, ką panorėjęs. Jai nesvarbu. Jai – nė motais.

Juk darė viską ne tik dėl savęs – dėl abiejų: atkakliu darbu uždirbami pinigai buvo skirti jų buities gerinimui, kelionėms, vakarienėms restoranuose. Kukli Prano alga universitete nebūtų leidusi nė pusės tiek, kiek jie turėjo – jis dėstė bioantropologiją medicinos studentams. Trynimasis nušiorusiuose Medicinos fakulteto kabinetuose, kaulų kilnojimas ir čiupinėjimas, siekiant išgauti iš jų šimtmečių senumo paslaptis. Neįprasti moksliniai straipsniai, prie kurių jis prasėdėdavo kiauras naktis. Praną jo sritis nepaliaujamai žavėjo. Kas iš to?

Gal ir teisūs tie bobiškų žurnalų straipsniai, kuriuose peršamos mintys apie tai, kad kai kurie vyrai nepakenčia finansiškai sėkmingesnių moterų. Toksiški santykiai – kiek ji dar galėjo tampytis su tuo menkysta?! Gają savotiškai guodė „toksiškų santykių“ apibūdinimas. Juk tuomet išeina, kad ji – auka, o Pranas – jos kankintojas. Ji tiesiog išsilaivino. Purptelėjo pasipurčiusi kaip paukštelis, ištrūkęs iš narvo. O narvas, beje, nebuvo auksinis. Net ne paaukuotas.

Prieš kelias dienas bevaikščiodama, nepaisant to, kad iš visų jėgų stengėsi giliai kvėpuoti ir išleisti abejones sulig

kiekvienu iškvėpimu, Gaja vėl pajuto prarandanti savitvardą. Dribo šlykštus, šlapias sniegas, ji vos neišsisuko kulkšnies, slystelėjusi dailiu aulinuku ant užsitraukusios balos. Staiga jos dėmesį patraukė jaukiai šviečiantys pusrūsio langai. Kiek pasilenkusi Gaja patalpos viduje išvydo merginą apnuogintą nugara. Už jos nugaros sėdėjo raumeningas tatuiruočių meistras. Tarp merginos menčių kerojo galingas medis: plačiašakis buvo beveik ištatuiruotas, nuo jo šakų į visas puses sparnus skleidė paukščiai. Gaja sustingo vietoje, negalėdama atitraukti akių nuo piešinio – atšiauraus, įspūdingo, drąsaus. Dar kiek patrypčiojusi nudrožė tiesiai prie laiptelių, vedančių link siaurų pusrūsio durų.

Wildest Dream Tattoo – skelbė ant salono durų ornamentiškomis juodomis raidėmis išraitytas užrašas.

Sutilindžiavo durų varpelis ir prie jos kaipmat prisistatė salono administratorė – graži garbanė su masyviu auskaru nosyje. Jai per kaklą iš po glaustinukės iki pat smakro rangėsi ryškiai mėlynas smulkių linijų piešinys.

– Jūs užsirašiusi? – paklausė ji Gajos.

– Ne, aš tik šiaip, tiesą sakant, norėčiau... Visados svajoju pasidaryti tatuiruotę.

Nieko panašaus – Gaja niekuomet nebuvo susimąsčiusi apie jokią tatuiruotę. Tai jos tiesiog nedomino. Užėjo iš neturėjimo ką veikti – užkabino tas vaizdinys – merginai ant

Skaitykite likusius
284 iš **304** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Seserys Gaja ir Giedra – identiškos dvynės. Nors turėtų būti tarsi viena kitos atspindys, jų gyvenimo istorijos visiškai skirtingos: Gaja – tikra žemės deivė, gražuolė, sėkminga didelės įmonės pardavimo vadovė, Giedra – gyvenimo aplamdyta dviejų mažamečių mama, dirbanti nušiuurusiame pašto skyriuje greta namų. Negana to, jos vyras kalėjime.

Žavėdamasi daug pasiekusia seserimi ir trokšdama atsiriboti nuo slogios kasdienybės, Giedra susiranda vyro dienoraščių. Versdama puslapį po puslapio ji netrukus suvokia, kad Remigijus turėjo daug paslapčių...

Netikėtos dienoraščio paslaptys ir keistas sesers dingimas sukrečia ramų Giedros gyvenimą. Impulsyvioji Gaja, susipykusi su ilgamečiu draugu, nusprendžia viena pasimėgauti Italiją. Jau pirmą vakarą viešbučio restorane jos akį patraukia imponantiškas nepažįstamasis, kuris spinduliuoja moteriai išskirtinį dėmesį. Nekaltas flirtas pavirsta pavojingu iššūkiu, kai Gaja atsiduria prabangioje užmiesčio viloje, kurią saugo ginkluoti sargybiniai, jai draudžiama išvykti, atimti visi daiktai, įskaitant telefoną...

Kokias vyro paslaptis atskleis Giedra, užvertusi paskutinį dienoraščio puslapį?

Į kieno duris pasibels skldama Remigijaus praeities takais ir klystkeliais? Ar pavyks Gajai pabėgti iš paslaptingojo gerbėjo vilos ir kaip ją nustebins Lietuvoje paliktas nuobodulį kėlęs draugas?

MANO VYRAS TURĖJO PASLAPČIŲ – jau ketvirtasis lietuviškų bestselerių autorės Jurgos Slankos romanas, kuriame meistriškai susipina skandalingos praeities paslaptys, lemtingi atsitiktinumai ir visus išbandymus atlaikantis seserų ryšys.

JURGA
SLANKA <

NETIKĖTUMŲ PILNA ISTORIJA APIE DVYNIŲ LIKIMĄ

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Granatai“ ar „Teodoras“, arba asmeninis moterų gydytojo gyvenimas, jūs privalote perskaityti ir romaną „Mano vyras turėjo paslaptis“.

ISBN 978-609-484-442-3

www.obuolys.lt
Knygos pigiau, įdomybių ir užrašų nerokarrai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga